

سکینه (س)؛ کوه صبر و آرامش

عصر روز عاشورا روز غم باری بود. همه ی مردان کاروان امام حسین (ع) به شهادت رسیده بودند و سربازان دشمن با بی رحمی خیمه های زنان و کودکان کاروان امام حسین (ع) را به آتش می کشیدند. لحظه های سخت و دلخراشی بود. سکینه (س) در کنار عمّه اش، زینب (س)، به دنبال کودکان گم شده در بیابان پرخار نینوا می گشت. دشمنان بی رحم هم وحشیانه به دنبال آنان با اسب هایشان می تاختند. خیمه های آتش گرفته در دل شب صحنه های دردناکی را رقم می زد. سرانجام همه ی زنان و کودکان اسیر شدند.

سکینه (س) مثل
همه ی دختر بچه های ده
ساله دوست داشت در
کنار پدرش باشد.

سکینه (س) یکی از
دختران امام حسین (ع)
است. اسم او در اصل آمنه
یا امینه بود، اما به خاطر
آرامش زیادی که داشت،
مادرش رباب، او را سکینه
صدا می زد. سکینه یعنی
آرامش.

در روز عاشورا وقتی امام حسین (ع)
می خواست به میدان جنگ برود، به
خیمه آمد تا با همه خدا حافظی کند.
امام حسین (ع) سکینه (س) را در
آغوش گرفت و از او خواست تا مثل
اسمش صبور و آرام باشد.

